

„Само надеждата ми, че мога и аз да участвувамъ за прѣуспѣването и величието на отечеството ми, ме прави да умира спокойно, защото ако съмъ работилъ прѣзъ всичкия си животъ и съмъ спестявалъ, както азъ, тъй и братъ ми, ние сме били одушевявани само отъ това желание, което сега остава да се осъществи отъ наследника ми и отъ изпълнителитъ на завѣщанието ми“.

Наслѣдникъ на Евл. Георгиевъ е Ив. Ев. Гешовъ, а изпълнителитъ на неговото завѣщание сж: Георги В. Шоповъ, Найдень Геровъ, Ал. Веричану, Георги Николопуло и Христо. Н. Пулиевъ.

Евлогий Георгиевъ се помина на 5 юлий 1897 год., на 78 годишна възраст.

Патриотъ безъ фрази, казва г. Ив. Ев. Гешовъ, Евл. Георгиевъ бѣ врагъ на рекламата, приятелъ на честнитъ и безкористнитъ дори и отъ противнитъ лагери, — той обичаше Левски и Караджата; — но той ненавиждаше неморалната теория, споредъ която нечисти и ниски срѣдства сж съвмѣстими съ чисти и възвишени цѣли; прѣзираше нападкитъ, докаченията не можеха да го достигнатъ, защото той рѣзко различаваше отечеството отъ хората, които тъй нескромно шумятъ въ негово име.

Една отъ любимитъ мечти на Евлогия Георгиевъ е била да се напише историята на нашата емиграция, да се въздигне паметникъ на всички ония съ революционенъ или еволюционенъ темпераментъ патриоти, които въ земята на Влашко и Богданско бѣха намѣрили опора за културното и политическо повдигане на България. Безспорно е, че въ тая история Евл. и Хр. Георгиеви ще заематъ централно мѣсто. Христо Георгиевъ е билъ извѣстно врѣме прѣдседателъ на стария комитетъ, който, както и революционниятъ, е ималъ за цѣль освобождението на България. Прѣзъ 1867 год. по инициативата на руския дипл. агентъ баронъ Офенбергъ и сръбския — Ма-